

LUCY FOLEY

AVAIN

Suomentanut Elina Koskelin

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Englanninkielinen alkuteos
The Paris Apartment

Copyright © 2022 by Lost and Found Books Ltd.

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

ISBN 978-951-1-44330-8

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2022

PROLOGI

Perjantai

BEN

Hänen sormensa häälyvät näppäimistön yllä. Pakko saada koko tarina kirjoitettua. Tämä olisi se juttu, jolla hän saisi vihdoin nimeä. Ben sytyttää uuden tupakan, Gitanesin. On tietysti vähän kliseistä polttaa niitä täällä, mutta hän itse asiassa pitää niiden mausta. Ja no, hyvä on, hän pitää siitäkin, miltä hän näyttää niitä polttaessaan.

Hän istuu korkeiden, sisäpihalle avautuvien ikkunoiden edessä. Pihalla kaikki on pimeyden peitossa, lukuun ottamatta yksinäisen lampun heikkoa, vihertävää hohdetta. Rakennus on kaunis, mutta sen ytimessä on jotakin mätää. Nyt kun hän on tajunnut sen, hän haistaa sen lemun kaikkialla.

Hänen pitäisi muuttaa täältä pian. Hän on viipynyt jo liian pitkään. Jess ei olisi voinut valita huonompaa hetkeä vierailulle. Mutta Jess ei antanut paljon varoitusaikaa. Eikä kertonut puhelimesta juuri mitään, mutta selvästikin jokin on pielessä.

Tytön kurjassa työpaikassa – oli se mikä baari tahansa – on sattunut jotakin. Hänen sisarpuolellaan on taito ilmaantua epäsovivalla hetkellä. Jess on kuin eräänlainen majakka, joka vetää ongelmia puoleensa etäisyyksienkin päästä. Jess ei ole koskaan ollut hyvä pelaamaan peliä, ei ole tajunnut, miten paljon helpompaa elämä on, jos yksinkertaisesti antaa ihmisille sen, mitä he haluavat, kertoo heille sen mitä he tahtovat kuulla. Hän sanoi toki Jessille, että tämä voisi tulla käymään ” milloin tahansa”, mutta ei hän oikeasti tarkoittanut sitä. Jess otti kuitenkin kutsun tosissaan, tietenkin.

Milloin hän on nähnyt Jessin viimeksi? Tytön ajattelemisen saa hänet aina tuntemaan syyllisyyttä. Olisiko hänen pitänyt auttaa Jessiä enemmän, pitää tästä huolta...? Jess on hauras. Tai ei varsinaisesti hauras, mutta haavoittuvainen tavalla, jota ihmiset eivät heti välttämättä huomaa. Kuin muurahaiskäpy: pehmeä kovan ulkokuoren alla.

Oli miten oli. Hänen pitäisi soittaa Jessille ja neuvoa reitti-ohjeet. Jess ei vastaa puhelimeensa, joten hän jättää viestin vastaajaan: ”Jess, moi. Osoite on siis Rue des Amants 12. Onko selvä? Kolmas kerros.”

Äkkiä hänen katseensa kiinnittyy pihalle, ikkunoiden alle. Joku kulkee pihan läpi nopeasti. Melkein juosten. Hän näkee vain varjomaisen hahmon, ei ehdi tunnistaa sitä. Mutta jokin henkilön vauhdissa tuntuu kummalliselta. Häneen tulvahtaa pieni eläimellinen adrenaliinin purkaus.

Hän muistaa, että on yhä nauhoittamassa viestiä ja irrottaa katseensa ikkunasta. ”Soita summeria. Olen hereillä ja odotan sinua –”

Hän lakkaa puhumasta. Epäröi, kuuntelee.

Ääni.

Askelten ääni porrastasanteella... lähestymässä hänen asuntonsa ovea.

Askeleet pysähtyvät. Joku on siellä, oven takana. Hän odottaa koputusta. Sitä ei kuulu. Hiljaisuus. Mutta se on painostava, kuin pidättäisi hengitystä.

Kummallista.

Ja sitten uusi ääni. Hän seisoo paikoillaan, korvat höröllä, ja kuuntelee tarkasti. Se kuuluu taas. Metallin vasten metallia, avaimen kilinää. Kolahdus, kun avain osuu lukkopesään. Hän katsoo, kuinka lukko kääntyy. Joku avaa hänen oveaan. Joku, jolla on avain, mutta jonka ei pitäisi tulla sisään kutsumatta.

Kahva alkaa kääntyä alas. Ovi alkaa avautua, tuttuun tapaan narahtaen.

Hän laskee puhelimensa keittiötasolle vastaajaviestinsä unohtaneena. Hän odottaa ja toljottaa vain typerästi, kun ovi heilahtaa auki. Kun hahmo astuu huoneeseen.

”Mitä sinä täällä teet?” hän kysyy. Tyynesti, järkevästi. Hänellä ei ole mitään salattavaa. Hän ei ole peloissaan. Tai ei ainakaan vielä. ”Ja miksi –”

Sitten hän näkee, mitä tunkeutujalla on kädessään.

Ja silloin. Silloin pelko iskee.

Kolme tuntia myöhemmin

JESS

Hitto soikoon, Ben. Vastaa puhelimeen. Minä olen ihan jäässä. Junani lähti Lontoosta kaksi tuntia myöhässä; minun olisi pitänyt olla perillä puoli yhdeltätoista, mutta nyt kello on vähän yli puolenyön. Ja yö on kylmä, täällä Pariisissa vielä kylmempi kuin Lontoossa. On vasta lokakuun loppu, mutta hengitykseni huuruaa ja varpaani ovat tunnottomat. Tuntuu hullulta ajatella, että vain muutama viikko sitten oli helleaalto. Tarvitsen kunnollisen takin. Mutta elämässäni on aina ollut paljon sel- laista, mitä tarvitsen, mutta en tule koskaan saamaan.

Olen soittanut Benille nyt varmaan kymmenen kertaa: kun junani tuli perille, ja puolen tunnin kävelyni aikana Gare du Nordilta. Ei vastausta. Eikä hän ole vastannut tekstiviesteihini- kään. Kiitos vain tyhjästä, isovelji.

Hän sanoi päästävänsä minut sisään. ”Kerro, kun pääset perille”, hän sanoi viestissään. ”Soita summeria.”

No, täällä minä olen. Ja täällä tarkoittaa himmeästi valais-
tua mukulakiviumpikujaa todella yläluokkaiselta näyttävällä
asuinalueella. Edessäni kujan päässä seisoo yksinäinen asuin-
rakennus.

Vilkaisen taakseni tyhjällä kadulla. Kuvittelen näkeväni var-
jojen liikkuvan pysäköidyn auton vierellä, suunnilleen viiden
metrin päässä. Astun sivummalle ja yritän nähdä paremmin.
Siellä on... siristän silmiäni ja yritän erottaa hahmon. Voisin
vaikka vanhoa, että siellä on joku, kyyryssä auton takana.

Hätkähdän, kun muutaman kadun päästä kajahtaa sireenin
ääni, joka kaikuu hiljaisuudessa. Kuuntelen äänen heikkene-
mistä yössä. Sireeni kuulostaa erilaiselta kuin kotona – pii paa
pii paa, kuin lapsen suusta – mutta se saa silti sydämeni hak-
kaamaan nopeammin.

Katson taas varjoisia kohtaa pysäköidyn auton takana.
Nyt en havaitse mitään liikettä, en edes hahmoa, jonka luu-
lin aiemmin nähneeni. Ehkä se oli sittenkin vain valon luoma
harha.

Nostan katseeni takaisin rakennukseen. Toisetkin kadun
talot ovat kauniita, mutta tämä lyö ne kaikki laudalta. Se
sijaitsee kauempana kadusta, korkean muurin ja suuren por-
tin takana. Muurin toisella puolen on luultavasti jonkinlainen
puutarha tai piha. Viisi kerrosta – lasken ne – valtavat ikkunat,
ja niiden edessä rautaiset parvekkeet. Suurikokoinen muratti
kasvaa koko julkisivun leveydeltä. Se näyttää tummalta tah-
ralta. Jos kurkotan kaulaani, onnistun näkemään rakennuksen
huipulla jotakin, mikä näyttää kattopuutarhalta. Puiden ja pen-
saiden terävät hahmot häämöttävät mustina yötaivasta vasten.

Tarkistan osoitteen uudelleen. Rue des Amants 12. Osoite on
todellakin oikea. En silti oikein osaa uskoa, että Ben on asustel-
lut näin pröystäilevässä paikassa. Hän sanoi kaverinsa auttaneen

kämpän hankinnassa, jonkun, jonka hän tunsu opiskeluajoinaan. Mutta hän onkin aina onnistunut putoamaan jaloilleen. Joten kaipa se käy järkeen, että hän on onnistunut hurmaamaan tiensä tällaiseen paikkaan. Ja charmia siihen on taatusti tarvittu. Tiedän, että toimittajat tienaaavat enemmän kuin baarimikot, mutta eivät näin paljon enemmän.

Edessäni olevassa metalliportissa on leijonanpään muotoinen kolkutin: paksu metallirinkula paljastettujen hampaitten välissä. Huomaan portin ylälaidalla kiipeämisen estäviä piikkejä. Ja portin molemmin puolin muurin huipulla töröttää lasinsiruja, jotka repisivät mahdollisen kiipeilijän kappaleiksi. Turvajärjestelyt tuntuvat olevan ristiriidassa rakennuksen tyylkkyyden kanssa.

Nostan kylmältä ja raskaalta tuntuvaan kolkuttimen ja annan sen pudota. Sen kalahdus kimpoaa mukulakivistä äänekkäämmiin kuin osasin odottaa. Täällä pimeyden ja hiljaisuuden keskellä on vaikea tajuta, että olen edelleen samassa kaupungissa, jonka läpi raahustin Gare du Nordilta. Ajattelen kirkkaita valoia ja väkijoukkoja, ravintoloihin ja baareihin ja niistä ulos valuvia ihmisiä. Mietin kukkulan päällä sijaitsevan valtavan, valaistun katedraalin, Sacré-Coeurin ympäristöä, jonka ohitin vain kaksikymmentä minuuttia sitten: joukoittain turisteja näpsimässä selfieitä ja epäluotettavan näköisiä tyyppiejiä toppatakeissaan heidän keskellään, valmiina nyysimään lompsan tilaisuuden tullen. Ja musiikin pauhua kaduilla, joiden neonvalokylttien alla kävelin, missä sai ruokaa läpi yön ja väkeä tulvi baareista ja jonotti yökerhoihin. Tämä on kuin toinen maailma. Vilkaisen taas katua takanani: näkyvissä ei ole yhtään ketään. Ainoa varsinainen ääni kuuluu mukulakivien poikki lennähtävistä kuivista muratinlehdistä. Kuulen etäältä liikenteen pauhun, autontorvien tuuttauksat –

mutta nekin kuulostavat vaimennetuilta, kuin eivät uskaltaisi tunkeutua tähän eleganttiin, miltei äänettömään maailmaan.

En pysähtynyt ihmettelemään, kun raahasin laukkuani asemalta. Yritin lähinnä keskittyä siihen, ettei minua ryöstettäisi, tai ettei laukkuni rikkinäinen rengas jäisi mihinkään kiinni ja kamppaisi minua. Mutta nyt tajuan sen ensimmäistä kertaa: olen täällä, Pariisissa. Toisessa kaupungissa, toisessa maassa. Pääsin tänne. Jätin vanhan elämäni taakse.

Yhteen yläikkunaan syttyy valo. Siellä seisoo tumma hahmo, josta näkyy vain pään ja harteitten siluetti. Ben? Tosin jos se olisi Ben, hän varmasti vilkuttaisi minulle. Tiedän, että lähellä oleva katulamppu valaisee minut. Mutta ikkunassa seisova hahmo pysyy hievahtamatta paikoillaan kuin patsas. En saa selvää hänen piirteistään, en osaa edes arvioida, onko kyseessä mies vai nainen. Mutta hän katsoo minua. Varmasti. Näytän kaiketi melko rähjäiseltä ja tänne kuulumattomalta, mukanani vanha rikkinäinen matkalaukku, joka on halkeamaisillaan sen ympärille virittämästäni mustekalasta huolimatta. Kummallinen tunne, että hän näkee minut mutta minä en erota häntä. Lasken katseeni.

Ahaa. Huomaan portin oikealla puolella pienen paneelin, jossa on asuntojen numeroilla varustetut napit ja linssi. Suuri leijonanpääkolkutin on varmaankin vain koriste. Astun eteenpäin ja painan kolmannen kerroksen asunnon painiketta. Odotan, että Benin ääni räätisisi ovipuhelimessa.

Ei vastausta.

SOPHIE

Kattohuoneisto

Joku koputtaa rakennuksen portilla. Niin lujaa, että hopeanväriinen whippetini Benoit loikkaa jalkeille ja päästää haukkuryöpyn.

”*Arrête ça!*” huudan. ”Lopeta.”

Benoit vinkuu ja vaikenee sitten. Se katsoo minua tummat silmät hämmentyneinä. Kuulen itsekin muutoksen äänessäni – se on liian kimeä, liian äänekäs. Kuulen syntyneessä hiljaisuudessa myös hengitykseni, joka kuulostaa raskaalta ja pinnalliselta.

Kukaan ei koskaan käytä kolkutinta. Ei ainakaan kukaan, joka tuntee rakennuksen. Menen pihalle avautuville ikkunoille. Siitä ei ole näköyhteyttä kadulle, mutta jos joku tulisi portista sisään pihalle, näkisin hänet. Mutta ketään ei tule, ja kolkutuksesta on varmaan jo muutama minuutti. Selvästikään henkilö ei ole sellainen, jonka pitäisi portinvartijan mielestä päästä sisään. Selvä. Hyvä. En ole aina pitänyt naisesta, mutta ainakin voin luottaa häneen tässä asiassa.

Sitä voi asua mitä yltäkyläisimmässä asunnossa, mutta silti kaupungin kuona ajautuu silloin tällöin omille portaille. Huumeidenkäyttäjät, irtolaiset. Huorat. Punaisten lyhtyjen alue Pigalle sijaitsee vain lyhyen matkan päässä, Montmartren liepeillä. Täällä ylhäällä, tässä monen miljoonan euron linnoituksessa, josta näkyy kaupungin kattojen yli aina Eiffel-tornille asti, oloni on aina ollut verrattain turvallinen. Voin jättää kullanhohteen alla piilevän saastan huomiotta. Olen hyvä kääntämään katseeni. Yleensä. Mutta tämä ilta on... erilainen.

Menen tarkistamaan peilikuvani käytävän seinällä roikkuvasta peilistä. Katson näkemääni tarkasti. Ei kovin paha viisikymppiseksi. Olen onnekseni omaksunut ranskalaiset tavat, mitä *formen*i ylläpitämiseen tulee. Mikä tarkoittaa pohjimiltaan sitä, että olen aina nälissäni. Tiedän näyttäväni vielä tähänkin aikaan moitteettomalta. Huulipunani on levitetty huolellisesti. En lähde asunnosta ilman sitä. Chanel, ”La Somptueuse”, tavaramerkkisävyni. Sinertävä, loistelias väri, joka luokseen kutsumisen sijaan káskee pysymään loitolla. Hiukseni ovat hohtavan mustat, ja David Mallet tasoittaa polkkamallini kuuden viikon välein Notre Dame des Victoiresissa. Leikkaus on täydellinen ja mahdolliset harmaat hiukset on peitetty huolellisesti. Mieheni Jacques teki kerran varsin selväksi, että hän kammoaa naisia, jotka antavat harmaitensa näkyä. Vaikkei hän aina olekaan täällä hiuksiani ihailemassa.

Olen pukeutunut asuun, jota pidän univormunani. Haarniskanani. Silkkinen Equipmentin paita ja upeasti leikatut, tummat, kapeat housut. Kaulassani on Hermèsin kirkkaanvärinen, kuviollinen silkkihuivi, joka peittää erinomaisesti iän mahdollisesti aiheuttamat vauriot kaulan herkällä iholla. Sain huivin vähän aikaa sitten lahjaksi Jacquesilta, joka rakastaa kaikkea

kaunista. Kuten tätä asuntoa. Tai minua, ennen kuin menin mauttomuuttani ikääntymään.

Näytän täydelliseltä. Kuten aina. Kuten voi olettaa. Mutta oloni on likainen. Tämäniltaisten toimieni häpäisemä. Peilissä silmäni välkehtivät. Se on ainoa merkki. Vaikkakin kasvoni ovat myös hieman riutuneet – jos katsoo tarkkaan. Olen tavalistakin laihempi. Minun ei ole viime aikoina tarvinnut vahtia syömisiäni, merkitä tarkasti muistiin joka ikistä viinilasillista tai voisarven murua. En osaa sanoa, mitä söin tänään aamiaiseksi tai muistinko lainkaan syödä. Vyötärönauhani löystyy päivä päivältä ja rintalastan luut töröttävät terävämmin.

Avaan huivin solmun. Osaan sitoa huivin yhtä hyvin kuin syntyperäiset pariisilaiset. Siitä minut tunnistaa yhdeksi heistä, tyylikkääksi, varakkaaksi naiseksi, joilla on pieni koira ja upea sukupuu.

Katson Jacquesille eilen illalla lähettämäni tekstiviestiä. *Bon nuit, mon amour. Tout est bien ici.* Hyvää yötä, kulta. Kaikki on täällä hyvin.

Kaikki on täällä hyvin. HAH.

En tiedä, miten tähän oikein päädyttiin. Mutta tiedän, että se alkoi siitä, kun hän saapui tänne. Muutti kolmanteen kerrokseen. Benjamin Daniels. Hän tuhosi kaiken.

JESS

Vedän puhelimeni esiin. Kun viimeksi katsoin, Ben ei ollut vastannut yhteenkään viestiini. Lähetin yhden junasta: Matkalla! Ja sen jälkeen: Gare du Nordilla! Onko sinulla Uber-tiliä?!!! Ihan vain siltä varalta, että hän ehkä tuntisi olonsa avokätiseksi ja lähettäisi taksin hakemaan minut. Sitä kannatti mielestäni yrittää, etenkin kun otti huomioon valtavan matkalaukkuni.

Puhelimessani näkyy uusi viesti. Mutta se ei ole Beniltä.

Senkin narttu. Luuletko, että voit päästä kuin koira veräjältä?

Voi paska. Nieleskelen yllättävää kuivuutta kurkustani. Sitteen poistan viestin. Estän numeron.

Kuten sanoin, tänne tuleminen oli vähän viime hetken idea. Ben ei kuulostanut kovin innostuneelta, kun soitin hänelle aiemmin ja kerroin olevani tulossa. On totta, etten antanut hänelle paljoakaan aikaa tottua ajatukseen. Minusta on aina tuntunut, että välillämme oleva side on tärkeämpi minulle kuin velipuolelleni. Ehdotin viime jouluna tapaamista, mutta hän väitti olevansa liian kiireinen. ”Menen hiihtämään”, hän sanoi.

En edes tiennyt, että hän osaa hiihtää. Toisinaan minusta tuntuu jopa siltä kuin hän häpeäisi minua. Edustan hänelle menneisyyttä, ja hän haluaisi katkoa kaikki siteensä siihen.

Minun oli selitettävä, että olin epätoivoinen. ”Toivon mukaan kyse on vain kuukaudesta tai parista, ja maksan kyllä osani”, sanoin. ”Kunhan pääsen taas jaloilleni. Hankin työpaikan.” Niin. Sellaisen, missä ei kysellä liikoja. Sillä lailla sitä päättyy sellaisiin loukkoihin, joissa minä olen työurani tehnyt – kovin moni paikka ei ota palkkalistoilleen, jos suositukset ovat kanan perseestä.

Tähän iltapäivään saakka olin töissä Copacabana-nimisessä baarissa Brightonissa. Satunnaiset valtavat juomar rahat tekivät siitä kannattavaa. Joukko pankkimulkeroita Lontoosta vaikkapa, juhlimassa jonkun jampan polttareita ja liian kännissä laskeakseen rahoja oikein – tai ehkä ne summat olivat sellaisille tyypeille pikkurahaa. Mutta tästä päivästä lähtien olen työtön. Taas.

Painan summeria toistamiseen. Ei vastausta. Kaikki rakennuksen ikkunat ovat taas pimeinä – myös se, jossa aiemmin näkyi valoa. Hitto soikoon. Ei hän ole voinut mennä nukkumaan ja unohtaa minua... vai onko?

Summerinappien alla on erillään vielä yksi, jonka vieressä lukee kiemuraisin kirjaimin: Portinvartija. Kuin jossakin hotellissa: taas lisätodiste siitä, että tämä on öky paikka. Painan nappia ja odotan. Ei vastausta. Mutta en voi olla kuvittelematta, että joku katselee pientä videokuvaani arvioivasti ja päättää sitten olla avaamatta porttia.

Nostan taas painavaa kolkutinta ja läimäytän sen useampaan otteeseen puuta vasten. Ääni kuuluu kadulla: kai nyt joku sentään kuulee sen. Erotan juuri ja juuri koiran haukuntaa jostakin rakennuksen sisuksista.

Odotan viisi minuuttia. Ketään ei näy.

Voi paska.

Minulla ei ole varaa hotelliin. Ei edes paluulippuun Lontooseen – ja vaikka olisikin, en todellakaan aio palata sinne. Mietin vaihtoehtojani. Voisin mennä baariin... odottamaan aamua?

Kuulen takaani askeleita, jotka kajahtelevat mukulakivillä. Ben? Pyörähdän ympäri odottaen, että hän pyytäisi anteeksi, kertoisi käyneensä vain nopeasti ostamassa tupakkaa tai jotakin sellaista. Mutta minua kohti kävelevä hahmo ei ole veljeni. Hän on liian pitkä ja liian leveä, ja hänellä on päässään turkisirunainen huppu. Hän kulkee nopeasti, ja hänen askeleensa näyttävät määrätietoisilta. Puristan matkalaukkuni kädensijaa tiukemmin. Kirjaimellisesti koko omaisuuteni on laukussa.

Hän on nyt vain muutaman metrin päässä, kyllin lähellä, jotta näen katulampun valossa hänen silmiensä kiillon hupun alla. Hän kurottaa jotakin taskustaan ja vetää sitten kätensä taas ulos. Jokin saa minut astumaan taaemmas jalkakäytävällä. Ja nyt näen sen. Jotakin terävää ja metallista kiiltää hänen kädessä.

PORTINVARTIJA

Portinvartijan mökki

Katselen tyttöä ovipuhelimen näytöltä, portilla olevaa muukalaista. Mitä hän täällä tekee? Hän soittaa summeria uudelleen. Hän on varmaankin eksynyt. Tiedän jo häntä katsomalla, ettei hän kuulu tänne. Paitsi että hän tuntuu päättäneen, että tahtoo juuri tänne, niin päättäväinen hän on. Nyt hän kurkistelee linssiin. En päästä häntä sisään. En voi.

Olen tämän rakennuksen portinvartija. Istun kopissani: pienessä mökissä pihan nurkassa. Näitä mahtuisi ylläni kohoaviin asuntoihin varmaan kaksikymmentä. Mutta ainakin mökki on omani. Oma, yksityinen tilani. Kotini. Suurin osa ihmisistä ei pitäisi paikkaa tuon nimityksen arvoisena. Jos istun taitettavalla vuoteella, pystyn melkein koskemaan huoneen joka nurkkaa. Maasta ja katosta leviää kosteutta, eivätkä ikkunat pidä kylmää ulkona. Mutta kopissa on neljä seinää. Täällä on paikka, johon voin asettaa valokuvani, kaiut kaukaisesta elämästäni, pienet muistot joita olen kerännyt ja joihin takerrun, kun tunnen

oloni yksinäiseksi; ja kukat, joita poimin pihalta joka toinen aamu, jotta täällä olisi jotakin tuoretta ja elävää. Tämä paikka edustaa kaikkine puutteineenkin turvaa. Ilman sitä minulla ei olisi mitään.

Katson uudestaan näytöllä näkyviä kasvoja. Kun valo osuu niihin oikeassa kulmassa, näen jotakin tuttua: nenän ja leuan terävät linjat. Mutta ulkonäköä selvemmin sen huomaa hänen tavastaan liikkua ja katsella ympärilleen. Nälkää ja oveluutta, jotka muistuttavat eräästä toisesta. Toinen syy olla päästämättä häntä sisään. En pidä muukalaisista. En pidä muutoksesta. Muutos on aina ollut minulle vaaraksi. Hän sen todisti, tullessaan tänne kysymyksineen, niin hurmaavana. Mies, joka muutti asumaan kolmannen kerroksen asuntoon: Benjamin Daniels. Kun hän saapui tänne, kaikki muuttui.

JESS

Huppumies tulee suoraan kohti. Hän kohottaa kättään. Terän metalli välähtää taas. Olen kääntymäisilläni pakoon – jotta saisin edes muutaman metrin etumatkaa – mutta hetkinen, ei, ei... nyt näen, ettei hänen pitelemänsä esine ole terä. Se on metallikuorinen iPhone. Päästän pidättämäni henkäyksen ja nojaan laukkuani vasten, yhtäkkisen väsymyksen aallon kourissa. Olen ollut koko päivän kireä, joten ei kai ihme, että säikyn varjojakin.

Katson, miten mies soittaa puhelun. Kuulen toisesta päästä metallisen pienen äänen, luullakseni naisen. Sitten mies alkaa puhua naisen päälle, kunnes hän huutaa puhelimeensa. Minulla ei ole aavistustakaan sanojen tarkasta sisällöstä, mutta minun ei tarvitse osata ranskaa tajutakseni, ettei kyse ole kohteliaasta tai ystävällisestä jutustelusta.

Kun mies on saanut pitkän, kiukkuisen puhetulvansa ilmoille, hän katkaisee puhelun ja tunkee luurin takaisin taskuunsa. Sitten hän sylkäisee suustaan yhden sanan: ”*Putain.*”

Tunnistan sen. En saanut kovin hyvää arvosanaa ranskan päättökokeestani, mutta etsin kerran kaikki kirosanat ja olen hyvä muistamaan kiinnostavat jutut. Huora. Sitä se tarkoittaa.

Nyt mies kääntyy ja alkaa taas kävellä minua kohti. Ja näen selvästi, että hän vain tahtoo käyttää porttia. Astun syrjemmälle ja tunnen oloni tyhmäksi, kun hermostuin turhan päiten. Mutta se käy järkeen; vilkuilin taakseni koko junamatkan ajan. Ihan vain varmuuden vuoksi.

”*Bonsoir*”, tokaisen parhaalla aksentillani ja väläytän kaudenimman hymyni. Ehkä tyyppi päästää minut sisään, ja voin mennä kolmanteen kerrokseen jyskyttämään Benin asunnon ovea. Ehkä hänen ovisummerinsa on vain epäkunnossa tai jotakin.

Mies ei vastaa. Hän vain kääntyy portinvierien numero-näppäimistöön puoleen ja painelee numeroita. Lopulta hän vilkaisee minua olkansa yli. Katse ei ole ehkä kaikkein ystävällisin. Erotan viinan löyhkän, tunkkaisen ja happaman. Samanhajuisen hengitys kuin suurimmalla osalla Copacabanana asiakkaista.

Hymyilen taas. ”Öö... *excuses moi?* Öh, tarvitsen apua, etsin veljeäni Beniä. Benjamin Daniels–”

Kunpa minulla olisi enemmän Benin tyyliä ja charmia. Äiti kutsui häntä ”hopeakieli-Beniksi”. Hän on aina saanut ihmiset tekemään mitä haluaa. Ehkä siksi juuri hän päätyi toimittajaksi Pariisiin ja minä tekemään hommia tyyppille, joka tunnetaan parhaiten nimellä Pervo, brightonilaisessa paskalävässä, jossa olen tarjoillut juomia polttariseurueille viikonloppuisin ja paikalliselle pohjasakalle viikolla.

Tyyppi kääntyy hitaasti puoleeni. ”Benjamin Daniels”, hän sanoo. Se ei ole kysymys; hän vain toistaa nimen. Näen jotakin, vihaa tai ehkä pelkoa. Hän tietää, kenestä minä puhun. ”Benjamin Daniels ei ole täällä.”

”Mitä tarkoitat? Miten niin ei ole?” tivaan. ”Hän antoi minulle tämän osoitteen. Hän asuu kolmannessa kerroksessa. En saa häntä kiinni.”

Mies kääntää minulle selkensä. Katson, miten hän vetää portin auki. Sitten hän kääntyy puoleeni kolmannen kerran ja mietin, että ehkä hän aikoo sittenkin auttaa minua. Hän sanoo ranskalaispainotteisella englannilla, hyvin hitaasti ja lujaa: ”Painu vittuun, pikkutyttö.”

Ennen kuin ehdin edes vastata, metalli kalahtaa ja hypähdän taaksepäin. Hän on läimäyttänyt portin kiinni nenäni edessä. Kun korvani lakkaavat soimasta, kuulen pelkän oman hengitykseni, joka on nopeaa ja äänekkästä.

Mutta hän auttoi minua, vaikkei itse sitä tiedäkään. Odotan hetken ja katson taas pitkin katua. Sitten nostan käteni numeronäppäimille ja näpyttelen samat numerot, joita näin hänen käyttävän hetkeä aiemmin: 7561. Bingo. Pieni valo näyttää värisevää vihreää, ja kuulen portin mekanismin naksautuvan auki. Laahaan laukun perässäni ja livahdan sisään.

MIMI

Neljäs kerros

Merde.

Kuulin juuri hänen nimensä, ulkona yössä. Nostan päätäni ja kuuntelen. Jostakin syystä olen peiton päällä enkä sen alla. Hiukseni tuntuvat kosteilta, tyyny kylmältä ja vettyneeltä. Värisen.

Kuulenko omiani? Kuvittelinko vain? Hänen nimensä... seuraako se minua kaikkialle?

Ei: olen varma, että se oli totta. Naisen ääni, joka leijaili avoimesta ikkunastani sisään. Jotenkin kuulin sen neljänteen kerrokseen. Jotenkin kuulin sen pääni sisäisen kohinan läpi.

Kuka nainen on? Miksi nainen kyselee hänestä?

Nousen istumaan ja vedän luisevat polveni tiukasti rintaa vasten. Kurotan käteeni lapsuuden *doudouni*, Monsieur Gusin, kuluneen vanhan pingviinin, jota pidän edelleen tyynyni vierellä. Painan sen kasvojani vasten, yritän etsiä lohtua siitä miltä sen kova pikku pää tuntuu, ja kuivien herneiden pehmeästä

rahinasta sen kehossa, sen ummehtuneesta hajusta. Niin kuin pikkutyttönä, kun olin nähnyt pahaä unta. *Et ole enää pikkutyttö, Mimi.* Hän sanoi niin. Ben.

Kuun kirkas, kylmä, sininen valo täyttää koko huoneeni. Miltei täysikuu. Näen nurkassa levysoittimeni ja sen vieressä laatikollisen vinyylilevyjä. Maalasin seinät niin tummalla liilanmustalla, ettei niistä heijastu lainkaan valoa, mutta minua vastapäätä oleva juliste näyttää hohtavan. Se on Cindy Shermanin; kävin hänen näyttelyssään Pompidoussa viime vuonna. Hänen teostensa raakuus, kummallisuus ja intensiivisyys aiheuttivat minulle pakkomielteen. Pysin juuri samaan omilla maalauksillani. Julisteen nimi on *Untitled Film Still #3*, ja siinä hänellä on lyhyt, musta peruukki ja hän tuijottaa kuin riivattuna, tai kuin olisi aikeissa syödä katsojan sielun. ”*Putain!*” kämppikseni Camille nauroi sen nähdessään. ”Mitä tapahtuu, jos tuot jonkun kundin tänne? Hänen pitää tuijottaa tuota vihaista narttua, kun naitte? Siinä menee kyllä rytmi sekaisin.” Niin varmaan, mietin silloin. Kaksikymmenvuotias ja edelleen neitsyt. Pahempaa. Luostarikoulun käynyt neitsyt.

Tuijotan Cindyä, mustia mustelmankaltaisia varjoja hänen silmiensä ympärillä, hiusten rosoisia latvoja jotka ovat vähän kuin omani, nyt kun leikkelin ne itse. Kuin katsoisin peiliin.

Käännyn ikkunaan päin ja katson pihalle. Portinvartijan kopissa on valot päällä. Tietenkin: se utelias vanha haahka on aina kaikesta perillä. Hiiviskelee hämärissä nurkissa. Tarkkailee aina, on aina paikalla. Katsoo ihmisiä kuin tietäisi kaikki näiden salaisuudet.

Rakennus reunustaa sisäpihaa U:n muotoisena. Minun makuuhuoneeni on U:n yhdessä päässä, joten jos kurkistan ikkunasta viistosti alas, näen hänen asuntoonsa. Melkein joka ilta viimeisen kahden kuukauden ajan hän on istunut työ-